

PALAU DE LA MÚSICA / WIENER KONZERTHAUS

Orfeó, Cor de Cambra del Palau, Wiener Singakademie i el Cor del Teatre Nacional Eslovac, amb la Simfònica de Viena al Konzerthaus

L'Orfeó s'atreveix amb un difícil Schönberg a Viena i surt ovacionat

Els cantaires fan avui un concert de veus en clau catalana a la sala Mozart

ESCENARIS

Maricel Chavarría
Viena

L'Orfeó Català està fent història aquest cap de setmana amb el debut vienès, al Konzerthaus de la capital austríaca. Probablement no és el tipus d'història que va fer el 1925, quan els cantaires van ser rebuts com a herois després d'actuar a Roma. (El Barça els va brindar un partit i els xiulets en sonar l'himne espanyol van motivar la suspensió de les dues institucions per part de Primo de Rivera). Però no, la d'aquest pont de Sant Joan és una fita més musi-

cal: tant l'Orfeó com el Cor de Cambra del Palau de la Música van cantar divendres per primer cop a aquesta emblemàtica sala de concerts acompanyats d'una sensacional Simfònica de Viena –amb una direcció de Kent Nagano de caure per terra– i amb un motiu excepcional: celebrar el centenari del cicle de cançons de Schönberg *Gurrelieder*, una peça de joventut, gegantina i complexa que el compositor austríac va crear encara sota l'influx de Wagner i Mahler.

L'aventura, que es va repetir ahir a la nit, té avui un colofó en clau catalana, amb l'Orfeó cantant tot sol a la Sala Mozart (600 localitats) temes com la *Sardana*

d'abril de Millet o el *Sanctus* de Vila i Casañas. Gran ocasió per a una formació que encarrila una renovada internacionalització.

Però tornem a l'actuació de divendres. Vetllada intensa també per al públic local vista l'ovació, perquè no acostuma a sentir en directe aquest Schönberg predodecafònic –ni la resta de l'obra, no li agrada la Segona Escola Vienesa– inspirat en els poemes del danès Jens Peter Jacobsen sobre un rei que en morir l'estimada desafia Déu. L'última vegada que la Simfònica de Viena va interpretar *Gurrelieder* va ser el 1999, doncs, com explica el gerent, no resulta rendible: són cent minuts de música per a cinc cantants lí-

rics, tres cors de veus masculines, un de mixt, una narradora i una engrossida orquestra... amb quatre tubes wagnerianes i quatre arpes!

Tot plegat va ser per la xarxa ECHO d'auditoris a la qual el Palau s'acaba d'incorporar. La institució catalana es va posar en contacte amb la vienesa i va descobrir que són entitat germana, perquè el Konzerthaus es va inaugurar el 1913 també a iniciativa de la societat coral. El director del Palau, Joan Oller, va enviar a l'home un DVD amb els *Gurrelieder* interpretats per l'Orfeó i dirigit per Josep Pons proposant-li col·laborar. La resposta va ser positiva malgrat que al Konzert-

haus ho desconeixien tot del cors catalans. Orfeó i Cor de Cambra s'uniren a la Wiener Singakademie i a un altre cor convidat, el del Teatre Nacional Eslovac.

“Ha estat una experiència interessant, teníem quatre cors que no s'havien trobat abans i un sol dia per assajar. Calia aconseguir que quatre estils i personalitats diferents sonessin com una de sola, per a la qual cosa haurien estat necessàries un parell de setmanes. Però tothom estava tan concentrat que es va fer real el proverbi de que la música és un llen-

“Es percep en aquests cors un treball seriós”, diu Kent Nagano, convidat per la Simfònica de Viena

guatge universal. El resultat ha estat impressionant”, va dir el mestre Nagano a la copa posterior oferida als artistes i als seixanta familiars i socis de l'Orfeó que s'han apuntat a aquest Sant Joan vienès. “En els assajos he pogut apreciar que hi ha treball seriós”, afegí el batuta californià, ara titular de la Bayerische Staats Oper.

Encara que a *Gurrelieder* els cors intervenen només durant 15 minuts i al final, Nagano els va voler presents des de l'inici –“no són figures passives, formen part d'un quadre dramàtic”–, fet que va suposar un problema per a molts cantors. “No hem donat el cent per cent perquè estàvem ja quadrats a les cadires i havent vocalitzat hores abans”, es lamentaven. Volien que el segon i últim concert d'ahir dissabte fos una altra oportunitat, així que el director, Josep Vila, va fer una petició a Nagano. “El mestre ha accedit, entrareu en la segona part”, va anunciar Vila durant la copa.

L'eufòria va ser tal que els cantaires van irrompre en plena festa amb un vibrant *Cant de la senyera*, a la qual cosa, el flamant ambaixador espanyol, Alberto Carnero, fins ara director de gabinet del ministeri d'Afers Exteriors, va respondre valorant l'ocasió en un context més ampli: “M'he emocionat en sentir-los cantar l'himne de l'Orfeó –va dir a la premsa desplaçada–, perquè la cultura és universal”. “I la música és abans que la lletra”. ●